

Jazz och Prinsessbakelse, ingen dum kombination.

Välkomna ska ni vara allesammans! Ja, det är precis så vår ordförande Kent brukar starta upp månadsträffarna. Nu ska jag *börja* med att tacka våra duktiga hörseltolkare Albin och Hans, blir hans nästa mening. Ja, men det är ju så man *måste* göra. Ska man komma ihåg att göra någonting som känns angeläget så måste man göra det *omedelbarts*, för sen är det ju puts veck. För precis lika troget som vi andra, har ju Albin och Hans dykt upp på varenda månadsträff vi haft under våren och förhoppningsvis underlättat en aning när våra öron inte riktigt uppfattar vad som sägs där framme.

Utan blocket liggandes i änden på köksbordet med alla komihågen nerskrivna, skulle nog det uppstå ett mindre kaos i ens liv. Det som man nyss var övertygad om att man inte skulle glömma bort, kan man vara lika övertygad om att man har glömt bort om man inte skriver ner det genast.

När man var barn eller tonåring var man *ung och disträ*. Det sågs som naturligt och fick ett skimmer av charm över sig. Men inte fasen tycker någon att man är charmig när man är *gammal och glömsk*, trots att det också är naturligt.

Så här skaldade jag några rader en gång i tiden för att gratta en nybliven pensionär. *Nu är hon lycklig kan ni tro, för nu får hon gå med i PRO.*

Den årliga Sifundersökningen visar faktiskt också att vi har ett ökat förtroende som organisation. Vi ligger på femte plats. (*Betydligt bättre en Svenska Hockeylandslaget's placering i år*).

För visst är vi bra och vi behövs, även om våra kommunpolitiker inte riktigt förstår det *just idag*. Men om de inte är helt utarbetade och slut den dagen de når pensionsåldern (*kanske vid c:a 75 sisådär*) så kommer vi att stå med dörren vidöppen även för dom och säga, *välkommen in i värmen och gemenskapen*.

Informationen som sedan följer handlar dessvärre om att det inte ser så ljusst ut för pensionärerna framöver. Hemtjänsttaxan höjs och chansen att få ett äldreboende den dagen man *själv* anser sig behöva det är snart en utopi.

Att Kommunalarbetarförbundet frigör sig från det egna förbundet och går samman med PRO för att bättre driva äldrefrågorna framöver, visar till en del var vårt samhälle är på väg. Den tidigare så kallade *Allmänna välfärden* är inte för alla. Anställda inom Vård och Omsorg kommer att behöva arbeta betydligt längre i framtiden. Framför mig ser jag en grupp åldriga kommunalarbetare som tar hand om en annan grupp åldringar, i den mån de i sin tur har råd att betala för

den hjälpen. Det vill till att få det yrket så attraktivt att det fylls på med yngre och kompetent arbetskraft. Men då måste man nog höja lönerna för dessa och det i sin tur kommer att föranleda personalnerdragningar eftersom åldringsvården på något konstigt vis alltid blir för dyr.

Dagens övriga information handlade mest om vad vi i styrelsen har att brottas med till hösten. Lokalfrågan, parkeringen i Björnkulla och miljöavgiften som är så galen att man inte riktigt vet om den är värd att gråta över eller om den förtjänar ett redigt gapskratt.

Nu släpper vi det. Nu övergår vi till betydligt trevligare saker, som jazz och prinsessbakelse. Ingen dum kombination alls, enligt min mening.

Det var väl ungefär det som upptog mina tankar när jag idag stretade uppför ”Tankebacken” till vårens sista medlemsträff. Jag skäms inte ett skvatt över att erkänna min oro för att det ska bli så stor anslutning idag, att jag blir utan min bakelse. *Jodå, och det är alldeles sant minsann och därmed punkt och slut.*

Denna trevliga tradition är väl värd att hålla fast i. Lite gammalt och lite nytt. Nytt och trevligt inslag är att Jonas och Helene Ströms promenader till lite annorlunda ställen. Förra året var det Tantos koloniområde och i år blir det den Japanska trädgården i Bagarmossen kan ni tänka. Den var mej helt obekant tills nu. Men det är bara att hänga på, när och om lusten faller på. Ingen anmälningsplikt innan alltså.

Nu är vi framme vid underhållningen. Underbara härliga Björn Holmstens trio som med sin musik, garanterat förgyller och förlänger livet en liten smula. Det är inte första gången vi har nöjet att få njuta av dom i Klockargården. Det slår mig just, att det ofta inom just denna genre av musik så är medelåldern ganska hög. Eller ibland *riktigt* hög. Det har ju hänt att musikanterna nästan har stapplat sig fram till scenen, men väl där så spelar de som om begreppet skröplighet och ålder aldrig har existerat.

Idel gamla godingar fick vi njuta utav. Men så mitt i alltihop river pianisten av med Tjajkovskis pianokonsert nr. 1 (opus 23). Helt underbart, en alldeles ljuvligt underbar överraskning en alldeles vanlig tisdag i månaden maj.

Uppskattningen lät inte vänta på sig, det blev rungande applåder.

Trots det fina vädret eller kanske just därför, blev antalet koppar och fat att ställa in i diskmaskinen endast sjuttiotre. Och bakelserna räckte till alla och överskottet gick till försäljning efter avslutat möte.

Slutligen en liten reflektion över dagens utbud av lotterivinster. Några av tingen gav en viss nostalgikänsla. En stor ”kaffeduk” där tillverkaren lagt ner mycket

möda i ett tjusigt broderi. Den gick inte åt, för kanske är den passè även för den generation som vi befinner oss i. Vi ändrar oss och även *våra* vanor och behov blir ju annorlunda med tiden. Ingen släpar fram finduken för några kaffegäster eftersom eftervården kräver sitt. Lite tidskrävande att stryka kantspetsen så att den kommer till sin fulla rätt vid nästa kalas och försiktigt stryka på baksidan så att järnet inte fastnar i stygnen på framsidan. För det mesta får den ligga lite på sidan om i linneskåpet som en liten trofé över det man har presterat under åren. Kanske närs ett litet hopp om att kommande generationer kan ge duken ett nytt liv och den uppskattning som den så väl förtjänar.

Likaså det lilla ”nypförklädet”. Knappast någon hänger upp sin tvätt med hjälp av nypor numera. Möjligtvis om man bor på landet och kan hänga ut tvätten att torka i friska luften. Men då, när nypor användes var det väldigt praktiskt att ha hela förrådet med nypor i en påse på magen med ingång från bägge hållen.

Något som inte verkar ha förlorat sin tjusning under alla år, är arbeten utförda i lapptechnik. Förr var det oftast ett sätt att återanvända slitna persedlar. Nu ser vi de mest konstfulla alster utförda i samma teknik. Vår revisor Marie är otroligt duktig och produktiv och har till varje månadsträff producerat oftast en eller ett flertal verk som är enormt eftertraktade.

Jag önskar ju alla en *riktigt* skön sommar. Hur nu en skön sommar är? Det beror sig på det. Sommaren 2018 hoppas vi inte går i repris. Lite regn behöver vi för att få upp grundvattennivån som är alldeles för låg. Solen behöver vi absolut för vitamin er och inte minst för humöret.

Om jag skriver en önskelista som innehåller följande önskemål:

1. Regn på natten.
2. Soligt och lugnt till morgonkaffet.
3. Lagom varmt mitt på dagen.
4. Ljumma sommarkvällar.

Så antar jag att samtliga skriver under, så att jag med det snaraste kan skicka in den till SMHI eller annan ansvarig Vädergud.

Trevlig sommar

E Lundmark

